

caties van den P.D. heeft gehad, welke geschriften steeds zonder vermelding van auteursnamen werden gepubliceerd. De oorlogsjaren waren ook voor hem moeilijk geweest. Aan de organisatie van den P.D. werd van buitenaf gerutteld; hij verloor een van zijn beide zoons; zijn gezondheid werd minder, maar zijn dood kwam nog vrij onverwacht.

Wat mij in VAN POETEREN steeds het meeste heeft geboeid, dat was de mensch, al is dit moeilijk onder woorden te brengen. Wellicht kan men getuigen, dat hij de eenvoud in persoon was; een en al ongekunsteld, beminnelijk en van groote bescheidenheid; eerlijk, oprecht en zuiver in al zijn bedoelingen. Steeds trachtte hij het goede in den medemensch te zien, de vermeende of werkelijke fouten van anderen veroordeelde hij niet, maar hij trachtte ze psychologisch te doorgronden en te verklaren. Geen mensch was volgens hem werkelijk slecht, iedereen wil op zijn manier het goede, zoo ongeveer luidde zijn axioma. Een blijmoedig optimisme schraagde hem ook in moeilijke oogenblikken van zijn leven. Maar dit alles verklaart niet voldoende de persoonlijke charme die van hem uitging; een fijn en innerlijk zeer beschaafd mensch is met hem heengegaan. Moge hij thans de rust vinden, waarvan hij op deze aarde niet meer heeft kunnen genieten!

Wageningen

W. ROEPKE

IN MEMORIAM T. A. C. SCHOEVERS

Op 28 Mei 1946 is de heer SCHOEVERS ons overleden. Terugkeerende van een langen fietstocht werd hij bij het oversteken van een weg door een auto aangereden. Hij werd zwaar gewond opgenomen en zonder tot bewustzijn te zijn gekomen, blies hij enkele uren later den laatsten adem uit.

Hoewel de heer SCHOEVERS reeds bijna 68 jaar was, stond hij nog met beide beenen in het volle leven. Toen hij den pensioengerechtigden leeftijd bereikte, bleef hij op verzoek van het Departement van Landbouw zijn taak als Plaatsvervangend Hoofd van den Plantenziektenkundigen Dienst waarnemen en met groote opgewektheid heeft hij zich daaraan tot het laatste toe gewijd. Daarnaast was hij als Secretaris van het Genootschap voor Landbouwwetenschap de centrale figuur in deze vereeniging, temeer daar hij ook hoofdredacteur was van haar orgaan, het Landbouwkundig Tijdschrift. Tevens voerde hij de redactie van het Maandblad van den Landbouwvoorlichtingsdienst. Hij was ook voorzitter van de Mycologische Vereeniging en jarenlang was hij bestuurslid van de Phaenologische Vereeniging. Op zijn initiatief werd deze vereeniging omgezet in een studiering van het Genootschap voor Landbouwwetenschap.

Alleen reeds uit deze opsomming van zijn functies blijkt, dat de heer SCHOEVERS iemand geweest is van een zeldzame werkkraft. Tot diep in den nacht kon hij ingespannen bezig zijn. Werken was hem een genot en vacantie nam hij bijna nooit.

Zijn dagtaak, het advieswerk bij den Plantenziektenkundigen Dienst, deed hij op onnavolgbare wijze. Altijd stond hij klaar om anderen te helpen. De stroom van brieven, die in den drukken tijd binnen kwam, wies nooit zoo hoog of de heer SCHOEVERS wist er zich doorheen te slaan. En hoe! Hij bezat het geheim van aan ieder advies een persoonlijk cachet te geven, want hij gaf zich moeite voor ieder, die zich tot hem wendde. Zelfs de simpelste vraag deed hij niet met een kort

briefje af. Het is zeker voor het grootste deel aan den heer SCHOEVERS te danken, dat de Plantenziektenkundige Dienst zich onder land- en tuinbouwers den naam verwierf van een instituut, waar men goeden raad kan halen.

Zijn parate kennis van plantenziekten en schadelijke dieren mocht met recht encyclopaedisch heeten. Ook zijn kennis van bestrijdingsmiddelen was zeer groot. Tot het laatst bleef hij op de hoogte van zijn tijd, hoezeer het aantal middelen den laatsten tijd ook mocht toenemen. Hij was onze plantendokter bij uitnemendheid. Een schat van kennis en ervaring heeft hij neergelegd in zijn artikelen in het

Tijdschrift over Plantenziekten en vooral in de Verslagen en Mededeelingen van den Plantenziektenkundigen Dienst.

De heer SCHOEVERS had een warm hart. Als er iemand in zijn omgeving moeilijkheden had, kon hij altijd rekenen op zijn willig oor en zijn goeden raad en waar hem dit mogelijk was, bood hij daadwerkelijke hulp. Zijn ontvankelijke, snel reageerende aard deed hem soms ongemakkelijk uitvallen tegenover zijn omgeving, maar niemand voelde zich ooit daardoor gekwetst, want achter zijn quasi booze woorden voelde men toch onmiddellijk den gulhartigen mensch. Zoo zal bij hen, die jarenlang onder zijn leiding mochten werken, steeds blijven een gevoel van groote dankbaarheid, dat zij aan zijn goede en rijke leven van zoo nabij deel hebben gehad.

H. N. K.